

Voorwoord

Soms begint een seizoen niet met een datum,
maar met een twijfel.

Een zon die net iets te lang blijft hangen.

Een merel die zijn stem terugvindt.

Een blaadje dat zich vergist in februari.

Dit boek gaat niet over grote gebeurtenissen.

Het gaat over kleine verschuivingen.

Over wat bijna niemand ziet,

maar wat alles verandert.

In het lentebos gebeurt niets in één keer.

De bodem warmt van bovenaf.

Het licht wordt langzaam groener.

Een hommel bromt eerder dan verstandig is.

Een pad steekt over omdat hij dat elk jaar doet.

En ergens tussen wortels en jonge blaadjes
zit Woelie.

Hij kijkt.

Hij test.

Hij leert.

Net als Janneke en Lucas.

Net als oma.

Net als wij.

De lente is geen uitroepteken.

Ze is een beweging.

Soms dapper.

Soms kwetsbaar.

Soms te vroeg.

Soms precies op tijd.

In dit boek mag je kijken zonder te haasten.

Je mag merken hoe licht verandert.

Hoe stilte niet leeg is.

Hoe groeien ook zorg vraagt.

En misschien – als je het boek dichtslaat –

kijk je anders naar een struik,

een plas water,

een avond die niet meer koud is.

Misschien zie je dan

dat niets zomaar begint.

En niets zomaar verdwijnt.

Welkom in het lentebos.

Waar alles beweegt,

zelfs als het stil lijkt.

Inhoud

1. De Dag die Zich Vergiste
2. De Bodem die Nog Winter Was
3. De Merel die Zijn Plek Zocht
4. Het Licht dat Groener Werd
5. De Hommel die Te Vroeg Dacht
6. De Nacht van de Overstekers
7. Het Bos dat Stilte Zocht
8. Het Water vol Belofte
9. De Vlinder die Niet Bleef
10. De Avond die Niet Meer Koud Was
11. Het Nest dat Niet Gevonden Wilde Worden
12. Het Licht dat Verdween van de Grond
13. Het Gras dat Niet Stil Wilde Blijven
14. De Dag dat de Lucht Bleef Hangen
15. De Lucht die Openbrak

Hoofdstuk 1

De Dag die Zich Vergiste

Het was een dag in februari
waarop de zon zich een beetje overschatte.
Ze scheen alsof ze al had gewonnen.
Niet fel.
Niet hoog.
Maar overtuigend.

Janneke zette het raam op een kier.
De lucht die binnenkwam was niet scherp.
Niet snijdend.
Ze rook naar natte aarde.

Lucas trok zijn wenkbrauwen op.
“Dat is geen winterlucht.”

Oma glimlachte.
“Dat is februari die even twijfelt.”

“Is het al lente?” vroeg Janneke.

Oma schudde haar hoofd.
“Lente zegt nooit van tevoren dat ze komt.”

In het bos zat Woelie op zijn boomstronk.
Hij zat niet stil.

Hij zat te rekenen.
Niet met cijfers.
Met geuren.
Met wind.
Met bodem.

Hij kneep zijn ogen half dicht en snoof.
De grond rook minder hard.
Minder dicht.
Er zat beweging in.

Woelie sprong van zijn stronk en liep naar de plek waar
hij altijd als eerste kijkt.
De oude kamperfoelie.
Die klimt elk jaar als eerste omhoog.
En begint soms te vroeg.

Woelie kent haar.
Hij noemt haar in gedachten
“Haastige Hanna.”

Hij bleef staan.
En daar zag hij het.
Tussen twee dorre knoppen
zat een streepje groen.
Niet groter dan een mier.

Woelie zette een stap achteruit.
“Dat meen je niet.”

Hij kwam dichterbij.
Het blaadje zat strak tegen de tak.
Dapper.
Of roekeloos.

“Het is februari,” zei Woelie streng.
“Februari is onbetrouwbaar.”

Het blaadje bewoog niet.
Alsof het dacht:
Dat weet ik.

Die middag werd het nog warmer.
Water druppelde van takken.
Het ijs bij de sloot brak in kleine stukjes.

Woelie voelde het onder zijn pootjes.
De bovenlaag van de grond werd zachter.

Hij groef even.
Een klein proefgat.
De aarde was vochtig.
Dieper was het nog koud.

“Gevaarlijk,” mompelde hij.

Als een plant te vroeg begint,
kan vorst haar beschadigen.
Blaadjes bestaan voor een groot deel uit water.
Water bevriest.

En ijs zet uit.
En uitzetten is breken.

Hij keek weer naar het blaadje.
“Heb je daarover nagedacht?”

Die nacht draaide de wind.
Niet zacht.
Niet vriendelijk.
Maar scherp.

Woelie kroop diep in zijn nest onder de wortels.

De volgende ochtend was het stil.
Witte rijp lag over het bos.
De plassen hadden weer een huid gekregen.

Woelie rende naar de kamperfoelie.
Het blaadje was wit berijpt.

Hij hield zijn adem in.
Hij tikte ertegen.
Voorzichtig.
Het veerde terug.
Niet gebroken.
Niet slap.
Alleen koud.

Binnen zat Janneke aan tafel.
“Het vroor weer,” zei Lucas.

Oma roerde in haar thee.

“Ja,” zei ze.

“Maar iets was al begonnen.”

“Is het dom om te beginnen?” vroeg Lucas.

Oma keek hem aan.

“Misschien,” zei ze.

“Maar wachten tot alles zeker is, betekent soms dat je nooit begint.”

In het bos zat Woelie nog steeds bij de kamperfoelie.

De rijp smolt.

Druppels gleden langs het groene puntje.

Woelie voelde de bodem.

Nog koud.

Maar minder dan vanochtend.

Hij keek naar het blaadje.

“Vooruit dan,” zei hij.

“Maar ik hou je in de gaten.”

Het groeide niet.

Het wachtte.

Net als Woelie.

En diep onder de grond
was iets begonnen.

Niet luid.
Niet zeker.
Maar dapper.

En Woelie wist:
dit was nog geen lente.
Maar het was wel
de eerste beweging.